

BLANMONT

BLANMONT, Lotharingæ opp. mediterraneum, à Nancio, lapide sexto, & decimo, à præpotenti Argentina, distans, Lotharingæ Ducis matrem, hoc tempore agnoscit dominam, ad quam viduitatis iure, mortuo marito, Lotharingæ Duce, peruenit: non magnum quidem, sed pulchrum est, & amœnum. A qua tamen pulchritudine, Anno Christi, M CCCC. VII. in D. Laurentij Protomartyris vigilia, plurimum amisit. Quia etenim confœderatis vrbibus atque Principibus contra Carolum, Burgundiæ Ducem, coniungeretur, longa, diuturna quæ obsidione pressum est ab Heluetijs, & Ducis Austriæ, Sigismundi, militibus, qui cum tandem oppidum captum inuasissent, & insatiabilem, furiosamque; militarem libidinem, rapinis, ac spolijs expleuissent, ablatis octo pulueris tormentarij, quæ ibi reperta sunt, dolijs, bellicis etiam tormentis non paucis, & ea annona, quæ biennio, se strenuè potuissent defendere, igni oppidum vniuersum perdidit. Sed quantum eo tempore Burgundiæ Dux miseriarum & calamitatum Lotharingæ, & huic quoque oppido intulit, tantum in ea rursus est passus incommodi, quando in ea, vti gregarius miles casus, strenuus esse Princeps desijt. Dum enim apud Nancium, cum Heluetiæ confœderatis, qui Francorum Regis merebant stipendia, infœlicem, & temerariam conferit pugnam. Exiguas siquidem copias, in quibus vix duo erant millia, idonei ad pugnam, niuoso die, duobus hostium opponebat agminibus, quorum vnum secundum flumen, alterum via, militari ab Villa Noua, aduenerat. Heluetij ad decem millia, maiore numero Lotharingi, & Germani fortiter instructi, & recentes, adeo, vt imbecilles essent, aduersus istos, & attenuatæ Caroli vires: Pugnavit tamen ipse imperterritus, Imperatorem ac militem agens fortissimum, perinde, atque incuitabili fato, in exitium suum rueret. Sed postquam omnia vidit dissipata, in conferto confossus fuisse dicitur peditatu, vt homo ignotus, qui die tandem tertio, inuentus est nudus inter mortuos, facie ad glaciem cuiusdam torrentis, aut paludis congelata. Maluit (vt creditum est) mori ingens animus, quam in Regis venire ludibrium. Cognitus primum est, à quodam ministro, seu cacula suo Babinista ab Columna, & ab Matthæo Medico suo Lusitano genere. Cognitus per ungues manuum, quos longiores omnibus alijs gessit: Per vulnus pugna heretica, in collo acceptum: per dentes inferiores amissos, certasque alias corporis notas. Vulnus præter alia habebat lethale in temporibus capitis. Sic humiliata Dei voluntate tanti Principis superbia, & immodicus fastus, libidoque regnandi insatiabilis. Per longum tempus infectum esse vulgus hominum negabat, sed viuere adhuc illum pertinaciter prædicabat, credique voluit. Ita Carolus in terra hostili occubuit, & quem nemo poterat vincere Regum, sua semetipsum temeritate & cæcitate vicit & extinxit. Apud Nancium in maiori templo, iuxta D. Georgij aram, cuius semper habuit venerabile nomen, collocatur. Tribus porro potissimum ornamentis haud contemnendis, hoc oppidum nobile est, Castro veteri, spatiofo atque magnifico, cui palatium nouum Ducis, venusta structura in signe coniunctum, non minimum oppidi ornamentum videretur. Tertium verò, omnium iudicio, existimo esse id, quod incolæ plerumque omnes agriculturæ dent operam, viri proinde sint boni ac integritate conspicui. Veteres, siquidem, vt Cato, vir sapiens, & rei rusticæ assertor, testatur, quoties virum aliquem probum ac bonum commendare vellent, Bonum Agricolam, tanquam summo encomio, vnoque verbo, efferebant, vt puta, qui eo exerceretur negotio, quo nihil antiquius, nihil, non grauiusmodum hominum, sed etiam Dei Optimi Maximi testimonio, honestius, nihil eorum, ex quibus aliquid acquiritur, libero homine dignius, nihil denique suauius dici, excogitarique potest. E sacris siquidem oraculis constat, antiquissimam, ante alias omnes artes, agriculturam iam inde ab initio humani generis extitisse. Neque Osyrim neque Dionysium huius disciplinæ repertorem, sed Deum Opt. Max. hoc vitæ genus instituisse. Nam Adam & eius filij, agricolæ fuerunt. Item Noë, vineam plantauit. Abraham, Isaac, Iacob pastores fuerunt. Saul ab asinis, Dauid ab ouili, ad sceptrum vocatus. Elizeus, & Amos, è pastoribus facti prophetae, Ozias, agriculturæ deditus legitur. Syrach agricultura cum primis efferens, eius opera tenere aratrum, stimulo agitare boues, saginare vaccas, & cætera commemorat. Quid multa? Christus ipse gloriatur, patre se agricolam fuisse, subinde suggerens, vitis, ac ouium, ac pastorum parabolas. Nam cum hæc ars sit maximè innoxia, & sine qua mortales nec viuere, nec ali posse manifestum, optimi quique, & sanctissimi viri, hanc amplexi, & veteres eam dixerunt proximam quasque consanguineam sapientiæ. Cicero iustitiæ, diligentiam, parsimoniæ magistrum appellat: nonnulli omnium artium parentem, atque nutricem. Sed hæc fortasse pro istius loci conditione, de agricultura copiosius.